

หนังสือแนะนำให้อ่านโดยกระทรวงวัฒนธรรม
คำนิยมโดย ธรรมวินิจฉัยโดย
คุณหญิงโชตรี ศรีอรุณ | แม่ชีต้นสนีย์ เสถียรสุด
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม | เสถียรธรรมสถาน

นิทานสำหรับเด็ก และคนที่เคยเด็ก

เด็กชายกับใบโพธิ์

วิจิตร อภิมหาเกรียงไกร เขียน

มูลนิธิ

ศูนย์พัฒนาเด็กในเขตเทศบาลนคร...

เด็กชายกับใบโพธิ์

พิมพ์ครั้งที่ 1 : 2550 จำนวน 10,000 เล่ม

ราคา 100 บาท

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ลิขสิทธิ์เป็นของผู้แต่ง วิจิตร อภิชาติเกรียงไกร อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เด็กชายกับใบโพธิ์

กรุงเทพฯ : ไทยฟอร์มสตูดิโอ. 2550

48 หน้า. ภาพประกอบ.

1. นวนิยาย 2. วิจิตร อภิชาติเกรียงไกร 1. ชื่อเรื่อง

ISBN 978-974-7181-69-2

จัดพิมพ์โดย

ไทยฟอร์มสตูดิโอ

2/7 หมู่ 7 ถนนพุทธมณฑลสาย 2

แขวงบางไผ่ เขตบางแค กรุงเทพฯ 10160

โทร./โทรสาร : 02-887-1592

website ใบโพธิ์ : thaiformstudio.com

e-mail : wijit@thaiformstudio.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิวด์ เซ็นเตอร์ จำกัด

โทรศัพท์ 0-2423-9999

โทรสาร 0-2434-1382, 0-2434-1384, 0-2882-2255

มูลนิธิเด็ก

ร่วมเผยแพร่ในรูปแบบหนังสือ

เด็กชายกับใบโพธิ์

วิจิตร อภินาตากรังษิโณร เขียน

คำนิยม

โดย

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

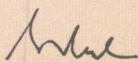
คุณหญิงไขศรี ศรีอรุณ

ในนามของกระทรวงวัฒนธรรม ดิฉันรู้สึกชื่นชม และยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นหนังสือดีๆ มีประโยชน์สำหรับเยาวชนเรื่อง “เด็กชายกับใบโพธิ์” ซึ่งคุณวิจิตร อภิชาติเกรียงไกร เขียนขึ้นจากแรงบันดาลใจจากการศึกษาเรียนรู้แนวทางพระราชดำริ พระราชดำรัส และพระบรมราโชวาท ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในเรื่อง คุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคี และความพอเพียง นอกจากนี้ผู้เขียนยังเป็นผู้รังสรรค์ผลงาน อันทรงคุณค่า “ต้นโพธิ์ได้ร่วมพระบรมโพธิสมภาร” “ต้นโพธิ์ทิพย์ได้ร่วมพระบารมี” และต้นโพธิ์แห่งความจงรักภักดี” เนื่องในโอกาสมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ ๖๐ ปี จนนำมาสู่ผลงานหนังสือนิทานคุณธรรมสำหรับเยาวชน เรื่อง “เด็กชายกับใบโพธิ์” เล่มนี้

แม้จะเป็นหนังสือนิทานเล่มแรก ของคุณวิจิตร แต่เนื้อหาและความมุ่งมั่นในการถ่ายทอดเป็นตัวหนังสือ ล้วนแฝงด้วยสาระของคุณธรรม และแนวคิดอันเป็นประโยชน์สำหรับเยาวชน ในการ

เรียนรู้วิถี แห่งการดำรงตน เพื่อความสุขอันแท้จริงของชีวิต โดยมี
ความรัก ความสามัคคี และความพอเพียง เป็นรากฐานของจิตใจ
ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางดำเนินงาน เพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม
ของกระทรวงวัฒนธรรม และการสนับสนุนการผลิตสื่อสร้างสรรค์ที่
มีคุณภาพ และเกิดประโยชน์ต่อเยาวชน นอกจากนี้ โดยสาระและ
เนื้อหาของหนังสือ “เด็กชายกับใบโพธิ์” นับว่าเหมาะสมอย่างยิ่งที่
จะได้รับคัดเลือกให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาของนักเรียนในสถาน
ศึกษาต่างๆ

หนังสือ ถือเป็นคลังสมอง ที่ช่วยเพิ่มพูนสติปัญญาและ
ความรู้ ประการสำคัญเป็นการเพาะบ่มลักษณะนิสัยรักการอ่าน และ
รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ดิฉันจึงขอเชิญชวนผู้ปกครอง ครู
อาจารย์ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำรงชีวิตของเยาวชน ช่วยกัน
ปลูกฝังลักษณะนิสัยรักการอ่านให้แก่เยาวชน ด้วยการส่งเสริม
สนับสนุนหนังสือดีๆ มีคุณค่าสำหรับเยาวชน เช่น หนังสือนิทาน
ปลูกฝังคุณธรรมเรื่อง “เด็กชายกับ ใบโพธิ์” เล่มนี้

(คุณหญิงไฉตรี ศรีอรุณ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

ธรรมวินิจฉัย

โดย

แม่ชีตันสนีย์ เสถียรสุด

ข้าพเจ้าได้รู้จักเด็กชายคนหนึ่งที่อยู่ในหัวใจของ วิจิตร
อภิชาติเกรียงไกร

เขาเป็นผู้ชาย...ที่มีความกตัญญูรู้คุณต่อแผ่นดิน...
และมีความจงรักภักดีต่อองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์
อย่างเปี่ยมล้น...

เป็นเด็กชาย...ที่มากด้วยความฝันและจินตนาการ

เมื่อคุณสมบัติดังกล่าวได้ถูกรวบรวมไว้ในคนคนเดียว ชัยงาน
ที่ถูกรังสรรค์ออกมาทุกชิ้นจึงบอกเล่าตัวตนของเขาอย่างชัดเจน

ความกตัญญูรู้คุณของวิจิตรได้ถูกนำเสนอผ่านงานศิลปะ
มากมาย ไม่ว่าจะเป็น ‘ต้นโพธิ์แห่งความจงรักภักดี’ ที่จัดแสดงอยู่ใน
งานมหกรรมพืชสวนโลกเฉลิมพระเกียรติฯ ณ จังหวัดเชียงใหม่ หรือ

‘อนุสาวรีย์แห่งความดี ความงาม ความจริง’ ณ เสถียรธรรมสถาน
กรุงเทพมหานคร ที่สร้างขึ้นเพื่อกตัญญูแด่สมเด็จพระนางเจ้า
พระบรมราชินีนาถ

ถึงวันนี้...วิจิตร อภิชาติเกรียงไกร...ได้เรียงร้อยเรื่องราว
จากความฝันและจินตนาการของเขา บอกเล่าออกมาเป็นนิทาน ผ่าน
เด็กชายคนหนึ่งซึ่งช่วยเหลือผู้อื่นให้รอดได้ด้วยกตัญญู

“เด็กชายกับใบโพธิ์” หนังสือเล่มน้อยที่อยู่ในมือท่านขณะนี้
ทำให้เราตระหนักได้ว่า ถ้าโลกในใจของพวกเราทุกคนสว่างไสวอยู่
ด้วยความกตัญญูรู้คุณต่อสรรพสิ่งทั้งหลาย และดำรงชีวิตอย่างสุข
ง่าย ใช้น้อย ไม่มีความทะเยอทะยานที่จะสะสมส่วนเกินของชีวิต
และรู้จักคืนสู่ธรรมชาติ ธรรมชาติก็จะรับรองเรา และรับรองความ
กตัญญูเช่นนี้ ด้วยการนำความชุ่มชื้นกลับมาสู่โลกอีกครั้ง

ขอให้พวกเราทุกคนมีเมล็ดพันธุ์แห่งโพธิ์ในใจ แล้วเติบโตใหญ่
เป็นต้นโพธิ์ที่มั่นคง มีใบโพธิ์ที่ปกแผ่สังคมและโลกของเราให้รอดได้
ด้วยกตัญญู

แล้วคุณจะซาบซึ้งในคำพูดที่ว่า

“โลกรอดได้ด้วยกตัญญู”

คำนำ

“คงจะจำกันได้สำหรับต้นโพธิ์ ใบโพธิ์ และประชาชนผู้จงรักภักดี”

ผมเก็บเอาความฝันที่จะเขียนนิทานสำหรับเด็กเอาไว้มานานแล้ว และนานพอที่จะเขียนแบบรวดเดียวจบเมื่อต้นปี ๒๕๕๐ สิ่งที่เป็นแรงบันดาลใจนั้นมีหลายที่มาที่ไป แต่ถ้าจะให้ตอบทันทีทันใดก็ขอตอบว่ามาจากที่ได้สร้างผลงานประติมากรรมและงานสื่อผสมเพื่อสาธารณะ อันเนื่องในงานฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี (พ.ศ.๒๕๔๙) และปี ๒๕๕๐ ปีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ผลงานทั้งสามพื้นที่ประกอบด้วยต้นโพธิ์ได้ร่วมพระบรมโพธิสมภารในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ๒๕๔๙ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์, ต้นโพธิ์ได้ร่วมพระบารมีในนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมืองทองธานี, ต้นโพธิ์แห่งความจงรักภักดี ๒๕๔๙ ในมหกรรมพืชสวนโลกเฉลิมพระเกียรติฯ ราชพฤกษ์ ๒๕๔๙ เชียงใหม่

ผมได้ทำงานร่วมกับประชาชนคนไทย ผู้จงรักภักดีและ

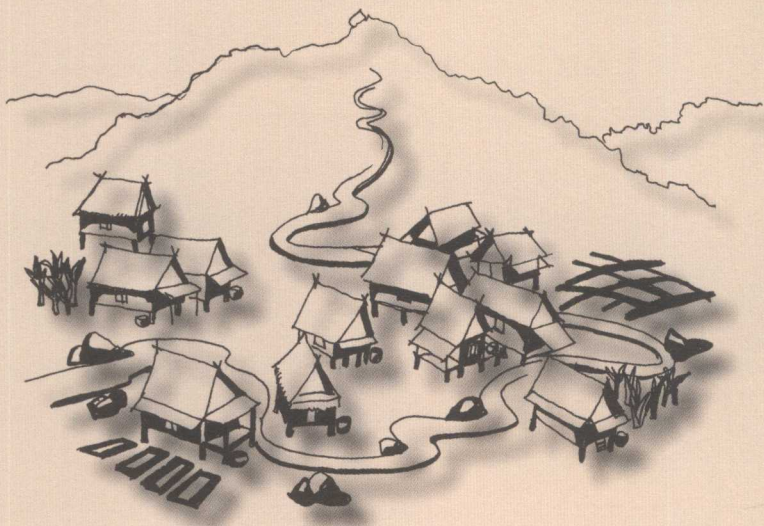
ซาบซึ่งในพระมหากษัตริย์คุณ ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ประชาชนนับล้านได้สัมผัสกับปฏิบัติการแขนงไบโโพธิ์ที่ต้นโพธิ์เฉลิม
พระเกียรติฯ จากที่ได้สัมผัสความรู้สึกนึกคิดอันน่าประทับใจของ
ผู้คน และการเฝ้าติดตามความเป็นไปของต้นโพธิ์ที่มีไบโโพธิ์มากขึ้น
เรื่อยๆ ในแต่ละวันทำให้อยากที่จะบอกเล่าผ่านจินตนาการออกมา
เป็นนิทานสำหรับเด็ก เพื่อคนที่เคยเด็ก

...ยังมีไบโโพธิ์อยู่ในมือท่านอีกใบหนึ่ง ขอเชิญร่วมกันนำไป
บูชาพระหรือพระบรมฉายาลักษณ์ในบ้านหรือที่ทำงานของท่าน

วิจิตร อภิชาติเกรียงไกร

๒/๗ พุทธมณฑลสาย ๒

กรุงเทพฯ

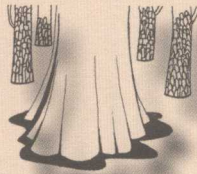

กาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้...

ท่ามกลางขุนเขาใหญ่ มีหมู่บ้านเล็กๆ หมู่บ้านหนึ่งตั้งอยู่ในแอ่งกระทะเต็มไปด้วยภูเขาล้อมรอบ ทำให้การติดต่อกับสังคมภายนอกเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก หากจะเดินทางไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง หรือไปติดต่อราชการที่ในเมืองก็ต้องเดินเท้าผ่านป่าข้ามเขาเป็นวันๆ หรือหากต้องพาคนป่วยไปหาหมอที่โรงพยาบาลในเมืองก็ต้องใช้เวลาถึงสามวัน ชาวบ้านจึงตัดสินใจที่จะอยู่กันเพียงลำพังโดยไม่ปรารถนาสิ่งใดๆ จากสังคมภายนอก เมื่อเจ็บป่วยก็อาศัยสมุนไพรในป่าเขา อีกทั้งทางการก็เห็นว่าเป็นเพียงหมู่บ้านเล็กๆ ไม่มีปัญหาอะไรที่ต้องสนใจ จึงปล่อยให้ชาวบ้านอยู่กันเอง แล้วไม่นานสังคมภายนอกก็ลืมหมู่บ้านที่ไม่เคยมีชื่อแห่งนี้ไป

ชาวบ้านอยู่ร่วมกันด้วยความสงบสุขและเอื้ออาทร ความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่า และน้ำ ที่หมู่บ้านนี้มีลำธารเล็กๆ

ไหลลงมาจากยอดเขาตลอดปีราวกับว่าจะไม่มีวันหมด ทั้งยังไหลลัดเลี้ยวไปตามบ้าน ไร่ นา สวนผลไม้ ราวกับมีใครมาจัดระบบชลประทานขนาดเล็กๆ ให้ชาวบ้านได้ใช้กัน ผลผลิตข้าวและพืชผักผลไม้จึงได้ผลดี ชาวบ้านมีกินกันตลอดปี หมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้จึงไม่เคยแห้งแล้งกันดารอย่างที่ไหนๆ

บนยอดเขาซึ่งเป็นป่าเขียวครึ้มเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ มีต้นโพธิ์ต้นหนึ่งรูปทรงสวยงามราวกับพานพุ่มบูชาพระ ลำต้นตั้งตรง เปลือกสะอาดสะอาดสีขาวนวล ไร่ร่องรอยลมแมลง และใบสีเขียวสดอวบอिमิดจากต้นโพธิ์ทั่วไป จึงดูโดดเด่นกว่าต้นไม้อื่นๆ ในป่า แต่น่าแปลกที่ไม่มีใครเคยเห็นใบโพธิ์ร่วงลงบนพื้นดินเลย เข้าใจกันว่าโพธิ์ต้นนี้ไม่เคยผลัดใบ นอกจากนั้นที่โคนต้นโพธิ์ยังปรากฏเป็นตาน้ำผุดขึ้นมาจากใต้ดิน เป็นน้ำใสสะอาด เป็นต้นน้ำไหลรินออกมาจากพื้นดิน แล้วรวมตัวกันเป็นลำธาร

ก้องเป็นเด็กชายวัย 11 ขวบ อยู่กับพ่อแม่ซึ่งมีอาชีพเกษตรกรรม ทำนาทำไร่ปลูกผักเลี้ยงปลา ก้องยังไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือเพราะในหมู่บ้านไม่มีโรงเรียน แต่วันจึงสนุกกับการผจญภัยและเรียนรู้ชีวิตชนบท แต่ที่ก้องชอบที่สุดคือการเข้าป่าขึ้นเขาไปกับพ่อ แม้จะยังเด็กแต่ก้องก็เก่งและแกร่งกล้าพอที่จะทำอะไรหลายอย่างได้เหมือนผู้ใหญ่ ก้องมีความสุขอยู่กับพ่อแม่ แต่อีกไม่นานพ่ออาจจะส่งก้องไปเรียนที่อำเภอ ก้องไม่อยากไปจากหมู่บ้านที่คุ้นเคย ในวันว่างจากงานนางานสวน พ่อและเพื่อนๆ จะชวนกันขึ้นเขาไปหาของป่าหรือสมุนไพร พ่อให้ก้องขึ้นเขาไปด้วยเพราะอยากจะให้ก้องได้ฝึกการผจญภัย รู้จักป่าเขา และการเอาตัวรอดในป่าที่สำคัญคือการได้รู้จักต้นไม้พันธุ์พืชต่างๆ ทั้งที่กินได้ กินไม่ได้ และชนิดที่เป็นยา ซึ่งจะเป็นประโยชน์เมื่อเติบโตขึ้น พ่อหาของป่าเก่งกว่าเพื่อนเพราะรู้เรื่องป่าและความเป็นไปของป่าเป็นอย่างดี แม้ก้องนอกจากต้องทำสวนทำไร่แล้วยังต้องดูแลเรื่องอาหารการกินและความสะอาดเรียบร้อยใน

บ้านด้วย แม่เป็นห่วงถ้าก้องต้องไปเรียนที่ในเมืองเพราะจะ
ต้องไปอาศัยวัดอยู่และถ้าจะไปหากันหรือส่งข้าวของให้ก็คง
ลำบาก ด้วยหนทางเข้าเมืองนั้นยากลำบากเหลือเกิน แต่แม่
ก็สุดแล้วแต่พ่อจะเห็นดี ตอนนี้แม่ก้องกำลังอุ้มท้องลูกคน
ใหม่อยู่ น้องของก้องกำลังจะเกิดในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า
นี่ ก้องจะได้มีน้องเป็นเพื่อนแล้ว

วันหนึ่งพ่อก้องเกิดความคิดที่จะขึ้นเขาเข้าป่าเนื่อง
จากสองวันก่อนฝนตก เห็นน้ำจะกำลังงอก พ่อและเพื่อนๆ
จึงนัดกันขึ้นเขาเพื่อไปหาเห็ดกันแต่เช้า อีกอย่างพ่อจะหาสมุนไพร
บำรุงคนท้องมาต้มให้แม่กิน การเข้าป่าขึ้นเขาคราวนี้พ่อนัด
เพื่อนๆ ไปจนถึงยอดเขา ที่มีต้นโพธิ์ใหญ่ จะได้พักกินข้าว
กลางวันใต้โคนต้นโพธิ์ การเข้าป่าขึ้นเขาคราวนี้ก้องคงจะได้ไป
เรียนรู้บทเรียนใหม่ๆ ในป่าเช่นเคย

ก้องเดินตามพ่อไปติดๆ เพราะป่ารกต้องให้ผู้ใหญ่
เดินนำเปิดทางให้ ส่วนคนอื่นๆ นัดกันแล้วว่าจะไปรวมกันที่

บนยอดเขาแต่ละคนจึงมีอิสระที่จะแวะเก็บเห็ดหรือของป่า
อื่นๆ ก້องอยู่ระหว่างการเรียนรู้เมื่อหลงป่า พ่อสอนว่าหากใคร
ถูกทิ้งห่างจนไม่ได้ยินเสียงย่าโบไม้ก็ให้ใช้วิธีผิวปาก หาก
ผิวปากหนึ่งทีนั่นหมายถึงถามว่าคนอื่นๆ อยู่ที่ไหน หากใคร
ได้ยินก็จะตอบด้วยการผิวปากสองที ถ้าผิวถามแล้วไม่มีใคร
ผิวตอบแสดงว่าหลงกันไกลแล้ว คราวนี้ต้องใช้วิธีหกกิ่งไม้ทำ
สัญลักษณ์ไว้ข้างทาง เพื่อใครเดินมาเห็นหรือเพื่อให้รู้ว่าเคย
เดินมาทางนี้แล้วทำให้ไม่เดินวนวน การผิวปากยังใช้เมื่อเห็น
สัตว์ป่าอีกด้วย

แต่วันนี้เป็นครั้งแรกที่ก້องจะได้ขึ้นไปถึงจุดสูงสุดคือ
ยอดเขา ซึ่งต้องใช้เวลาเดินหลายชั่วโมง พ่อกับก້องมาถึงต้นโพธิ์
ก่อนใคร ก້องยืนตื่นตะลึงกับความใหญ่โตของต้นโพธิ์ อากาศใต้
ต้นโพธิ์ช่างบริสุทธิ์เหลือเกิน มีลมเย็นฉ่ำพัดผ่านตัวก້องทำให้ก້อง
รู้สึกหายใจน้อยเป็นปกติทั้ง หลังจากที่ต้องเดินป่า ขึ้นเขามาถึง
สี่ชั่วโมง พ่อยื่นพนมมือขอพรเทวดาเจ้าป่าให้หา สมุนไพรพบ
เพื่อนๆ ของพ่อเดินมาถึงจนครบแล้ว ทุกคนล้อมวงกินข้าวกลาง
วันกันด้วยความเอร็ดอร่อย แล้วนั่งคุยกันเรื่องใบโพธิ์ที่ไม่เคยมี
ใครเคยเห็นร่วงลงที่พื้นดิน ต่างคนก็ต่างเดากันไป ต่างๆ

นานา บ้างก็ว่ามีสัตว์ป่ามากิน บ้างก็ว่ามีเหวดมาเก็บไป
หรืออาจจะร่วงลงมาแล้วระเหยเป็นอากาศเย็นฉ่ำอย่างที่ทุก
คนได้สัมผัสกันตอนนี้

ก้องได้ฟังเรื่องใบโพธิ์ไม่มีวันร่วงของพ่อกับเพื่อนๆ
แล้วก็ยิ่งสงสัย ยืนมองขึ้นไปบนต้นโพธิ์อยู่อย่างนั้น พ่อเดิน
หายไปแล้ว ก้องตัดสินใจปีนต้นโพธิ์เพื่อที่จะขึ้นไปดูใบโพธิ์ให้
หายสงสัย แต่พยายามปีนเท่าไรก็ไม่สำเร็จ ครั้งสุดท้ายก้อง
ปีนได้สูงกว่าครั้งก่อน แต่ก็ยังไม่ถึงกิ่งที่ต่ำที่สุด ก้องดันตัว
เองเต็มแรงหวังจะคว้ากิ่งโพธิ์แต่พลาด มือทั้งสองคว้าได้
แต่อากาศ ร่างของก้องร่วงหล่นลงที่พื้นในท่านอนหงายโดย
ไม่เจ็บอะไรเลยทั้งๆ ที่กิ่งโพธิ์สูงสักห้าช่วงตัวของก้องเห็นจะ
ได้ เมื่อก้องมองขึ้นไปที่ดินโพธิ์จึงเห็นภาพประหลาด กิ่งก้าน
ของต้นโพธิ์เคลื่อนไหวไปมาเหมือนแขนคน แล้วหูก้องก็แว่ว
เสียงใหญ่ๆ แต่นุ่มนวลพูดว่า “เจ้าอยากได้ใบของข้ารี เจ้า
เป็นเด็กดีรีเปล่า” ก้องพยักหน้าทั้งๆ ที่ตกตะลึง แล้วทันใด
กิ่งโพธิ์ก็สลดใบใบหนึ่งร่วงหล่นลงมาตรงหน้าก้อง ก้องตะลึง

อยู่กับที่จนกระทั่งพ่อตะโกนเรียกขณะที่เดินกลับมาหาที่ต้นโพธิ์ และพบก้องนอนอยู่กับพื้น ก้องเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พ่อฟัง พร้อมกับเอาใบโพธิ์ใบนั้นให้พ่อดู พ่อบอกก้องว่าต้นโพธิ์ให้ใบแก่ก้อง เพราะก้องเป็นเด็กดี พ่อพนมมือไหว้ต้นโพธิ์ด้วยความเคารพและศรัทธา

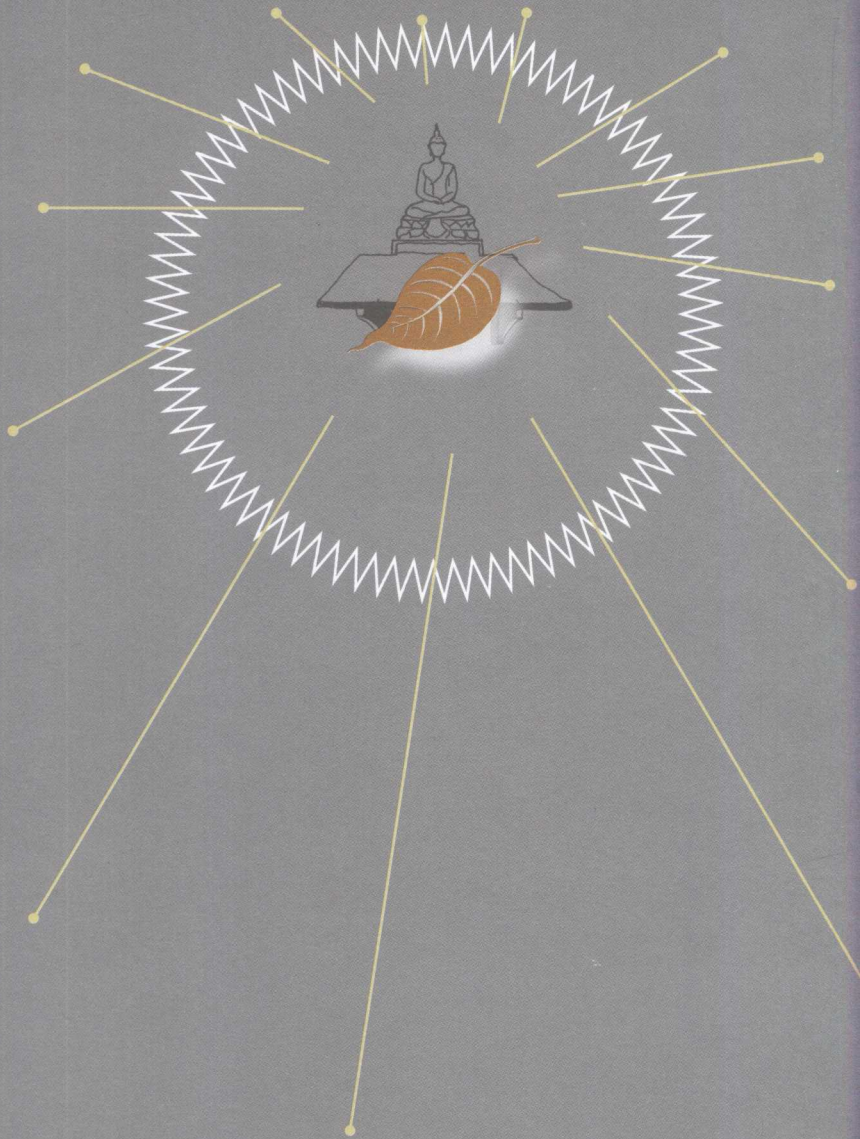
ที่บ้าน ก้องเอาใบโพธิ์วางไว้บนหิ้งพระตามที่แม่บอก ข้างหิ้งพระมีพระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวงและพระราชินี ใส่กรอบแขวนอยู่ ก้องมองภาพที่เห็นเบื้องหน้าด้วยความรู้สึกภูมิใจที่ได้ใบโพธิ์มาบูชาพระ และทั้งสองพระองค์ อย่างที่แม่เก็บดอกไม้มาบูชา

จากวันนั้น ก้องก็เฝ้าดูว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรกับใบโพธิ์เพราะเชื่อว่าเป็นใบไม้วินิเศษ น่าจะเกิดสิ่งอัศจรรย์ขึ้นสักอย่างตามจินตนาการของเด็ก แต่หลายวันผ่านไปก็ไม่เกิดอะไรขึ้น จนมีเหตุการณ์อื่นมาดึงความสนใจ

วันหนึ่งเกิดมีหมาตัวหนึ่งเดินเข้ามาในบ้านของก้อง แล้วกระดิกหางให้กับทุกคน พ่อคิดจะไล่ไปแต่ก็เกิดเอ็นดู แม่ตักอาหารมาให้มันกิน กินอิมแล้วมันก็ยังไม่ว่าง พ่อกับแม่ยอมให้มันอยู่ได้ตามคำขอของก้องซึ่งยังไม่เคยมีหมาให้เลี้ยงมาก่อนและมันอาจจะกลายเป็นเพื่อนเล่นของก้องได้ แม่ตั้งชื่อมันว่าลมหวน ตามชื่อเพลงที่แม่ชอบ ระยะเวลาไม่นานมันก็กลายเป็นเพื่อนเล่นของก้อง ก้องสั่งให้ลมหวนทำตามคำสั่งได้หลายอย่าง เช่น สั่งให้คาบของไปให้แม่ ช่วยบรรทุกห่อข้าวไปส่งให้พ่อในสวน สั่งให้เห่าก็เห่า สั่งให้หยุดก็หยุด ตกกลางคืนลมหวนจะนอนหน้าประตูบ้าน บางคืนก้องจะเปิดประตูให้ลมหวนเข้ามาอนด้วย และที่สำคัญลมหวนกลายเป็นผู้อารักขาก้องยามเข้าป่าขึ้นเขา

กลางคืนของคืนวันเพ็ญ ก้องเปิดประตูให้ลมหวนเข้ามาอนด้วยเช่นเคย พ่อกับแม่หลับอยู่ในมุ้งข้างๆ ท่ามกลางความมืดมีแสงจันทร์ลอดผ่านช่องว่างระหว่างฝาบ้าน แสงจันทร์ส่องตรงไปที่ใบโพธิ์บนหิ้งพระ แล้วทันใดนั้นใบโพธิ์ที่

วางอยู่บนหิ้งก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีเหลืองแล้วเข้มขึ้นๆ จนกลายเป็นสีทอง และแล้วในบ้านก็สว่างจ้าขึ้นด้วยแสงสีเหลืองทองราวกับกลางวัน ทุกคนตกใจตื่นขึ้นมา นั่งรวมกันที่ฝาบ้าน แม่กอดก้องไว้แน่น สายตาทุกคู่เพ่งมองไปที่หิ้งพระ ซึ่งขณะนี้มิใช่ใบโพธิ์สีทองวางอยู่ แต่ครู่เดียวแสงสีเหลืองทองก็ดับวูบลง ความมืดกลับมาอีกครั้งคงเหลือแต่สีทองของใบโพธิ์เรืองรองอยู่บนหิ้งนั้น พ่อจุดตะเกียงแล้วทำใจแข็งเดินไปที่หน้าหิ้งใบโพธิ์ แม่กับก้องยังคงนั่งตกตะลึง ลมหวนเห่าเสียงดัง จนก้องต้องสั่งให้มันหยุด

บัดนี้ใบโพธิ์บนหิ้งได้กลายเป็นใบโพธิ์ทองคำไปแล้ว พ่อค่อย ๆ หยิบขึ้นมาดูอย่างระมัดระวัง ใบโพธิ์เกือบจะหล่นจากมือด้วยน้ำหนักของทองคำ ทั้งสามคนนั่งดูใบโพธิ์ทองคำจนสว่าง

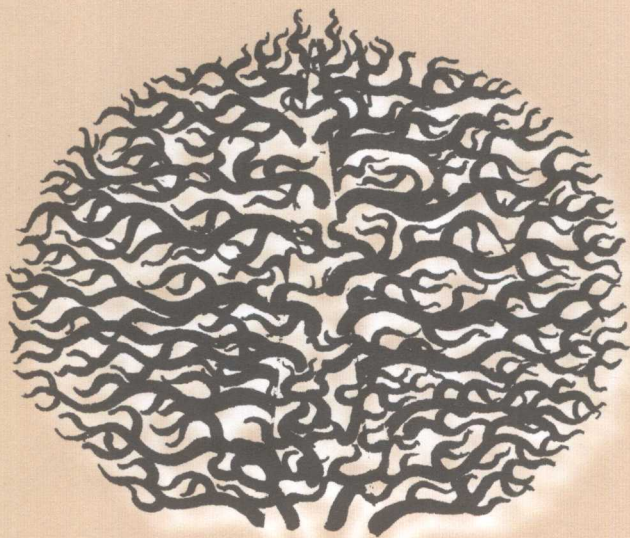
ข่าวใบโพธิ์กลายเป็นทองคำแพร่กระจายไปทั้ง

หมู่บ้าน ชาวบ้านต่างมาขอดูและเมื่อรู้ว่าใบโพธิ์มาจากต้นโพธิ์บนยอดเขาจึงเกิดความอยากได้ บ้างก็ว่าอยากได้เอาไว้มบูชาเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ครอบครัว บ้างก็อยากได้ไว้เป็นทรัพย์สินเก็บไว้ใช้ยามขาดแคลน เพราะที่ผ่านมาชาวบ้านไม่มีความจำเป็นต้องมีทรัพย์สินเงินทอง บางคนคิดอยากจะย้ายออกไปจากหมู่บ้านหรือคิดไปไกลถึงขั้นเป็นเศรษฐีในเมือง เพราะรู้ดีว่าหากอยู่ในหมู่บ้านนี้ถึงแม้จะมีทรัพย์สินก็ไม่มีอะไรให้ซื้อหา ที่ดินที่นา ข้าวปลาอาหารก็มีเท่าๆ กันทุกคน เมื่อคิดได้ดังนั้นชาวบ้านทั้งหมู่บ้านจึงนัดแนะกันขึ้นไปเก็บใบโพธิ์ทองคำ

เมื่อชาวบ้านขึ้นไปถึงยอดเขาก็พบว่าต้นโพธิ์กิ่งใบร่วงเอาไว้ที่ใต้ต้นจนไม่เหลือแม้สักใบ ราวกับต้นโพธิ์จะรู้ถึงความปรารถนาของชาวบ้านที่ใคร่จะได้ใบโพธิ์ทองคำเพื่อสร้างความสุขจึงสลัดใบไว้ให้ ใบโพธิ์ค่อยเปลี่ยนจากสีเขียวกลายเป็นสีเหลือง สีส้ม และกลายเป็นทองคำในที่สุด ชาวบ้านนับร้อยเก็บใบโพธิ์ตามแต่ปัญญาและภาชนะจะพึงมี บ้างก็ใส่

กระสอบ บ้างก็เอาหีบขึ้นมา แม้แต่กระเป๋าสื่อ กระเป๋ากางเกงก็ใส่ใบโพธิ์จนเต็ม ตอนนี้อยู่ไม่เหลือใบโพธิ์แม้สักใบ ต้นโพธิ์ที่เคยมีใบสดเขียว รูปทรงงดงามราวพานพุ่มถวายพระและเป็นที่น่าเคารพบูชา บัดนี้เหลือเพียงกิ่งก้านที่ดูแสนเศร้า ไร้ใบและไร้ชีวิตชีวา

ชาวบ้านต่างมีความสุขที่ได้ใบโพธิ์ทองคำมาเป็นสมบัติ เว้นแต่ครอบครัวของก้องที่ไม่ได้ตามคนอื่นๆ ไปเก็บใบโพธิ์ เพราะเห็นว่ามิไ้บุชชแแต่เพียงใบเดียวกั้เพียงพอแล้ว เมื่อถึงคราวที่จะส่งก้องหรือน้องไปเรียนที่เมืองหลวง ก็เอาไปขายก็คงได้เงินเหลือเฟือ พ่อกับแม่มีความเห็นตรงกันว่าข้าวปลาอาหารนั้นสำคัญกว่าทรัพย์สิน

ขณะที่ชาวบ้านสมปรารถนากับการได้มีทรัพย์สินสมบัติ ร่ำรวยเป็นเศรษฐีกันทั่วหน้า และกำลังคิดฝันว่าจะเอาทองคำมากมายไปใช้จ่ายหาความสุขอย่างไรบ้าง บ้างก็คิดที่จะย้ายออกจากหมู่บ้านไปอยู่เมืองใหญ่ แล้วในหมู่บ้านก็เริ่มเกิดสิ่งแปลกๆ ขึ้นหลายอย่าง

กลุ่มแม่บ้านที่พากันมาตักน้ำที่ลำธารพบว่าน้ำในลำธารค่อยๆ ลดลงเรื่อยๆ เกิดเหตุแบบเดียวกันนี้กับที่นาและสวนทั้งหมดที่บ้าน ลำธารที่เคยมีน้ำไหลรินอยู่ตลอดเวลา บัดนี้ไหลน้อยลงเรื่อยๆ จนแห้งขอด เมื่อไม่มีน้ำในลำธาร น้ำในบ่อและในร่องฝักร่องสวนก็แห้งหายไปด้วย แม้แต่น้ำใต้ดินก็คงแห้งหายไปแล้ว ต้นข้าวกำลังยืนตาย ผลไม้ในสวนก็เริ่มเหี่ยวเฉาเพราะขาดน้ำ

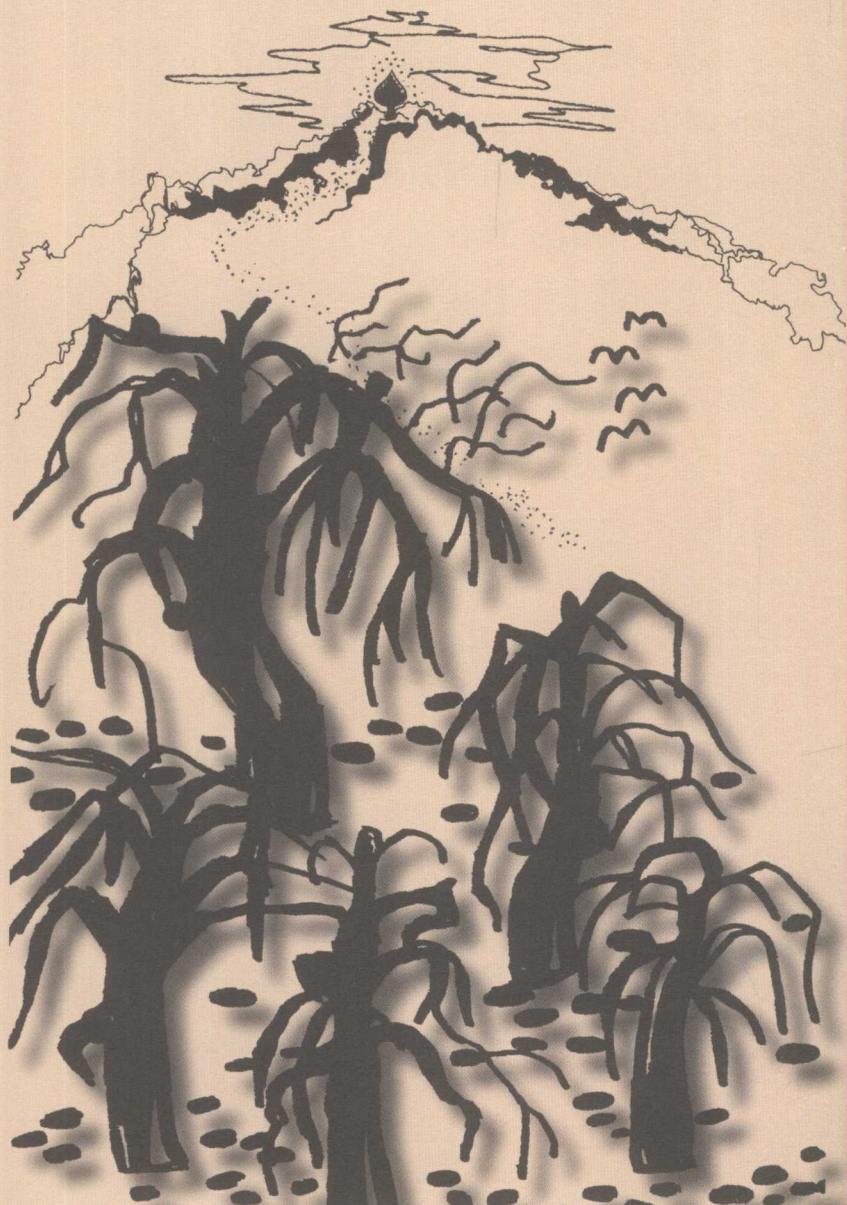

ชาวบ้านเริ่มเดือดร้อนตามหาน้ำกันจ้าละหวั่น และต่างก็หวังว่าจะเป็นเพียงภัยแล้งชั่วคราว พ่อท้องเสนอตัวขึ้นไปสืบหาสายน้ำที่บนเขา เพื่อนๆ กลุ่มหาของป่าอาสาขึ้นไปด้วย ส่วนผู้นำหมู่บ้านก็นำชาวบ้านขุดบ่อหาน้ำบาดาล ชาวบ้านต่างมาช่วยกันขุดและขนดิน ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็กและคนชรา หรือแม้แต่นคนพิการต่างก็ร่วมมือร่วมใจกันคนละไม้ละมือ ถึงแม้จะขุดเป็นหลุมลึกลงไปถึงสามช่วงคนยืนแต่ก็ยังไม่

ไม่เจอน้ำ พบแต่หินและทรายแห้งจนเป็นฝุ่น เมื่อไม่พบน้ำ ชาวบ้านต่างก็หิวกระป๋องเปล่าเดินคอตกลับบ้าน แม่บ้านบางคนถึงกับร้องไห้ออกมาด้วยกลัวว่าจะไม่มีน้ำให้ลูกๆ กิน หรือไม่สามารถหุงข้าวทำกับข้าวได้ ความลำบากยากแค้น เข้าปกคลุมไปทั่วทั้งหมู่บ้าน

กลุ่มของพ่อก้องที่พากันขึ้นเขาพบว่าป่าบนเขาแห้งแล้งไปหมด ต้นไม้ใหญ่น้อยทิ้งใบร่วงจนหมดกำลังจะยืนต้นตาย ระหว่างทางเต็มไปด้วยใบไม้ร่วง ไม้ไผ่ที่เคยตัดกระบอกหาน้ำดื่มได้บัดนี้ตัดเท่าไรก็ไม่มีน้ำสักหยด ทุกคนจึงมุ่งไปสู่ที่หมายคือตาน้ำผุดที่ได้ต้นโพธิ์ พ่อก้องกับเพื่อนๆ มาณอนหมดแรงที่ได้ต้นโพธิ์ เมื่อสำรวจพื้นดินแถวๆ นั้น ที่เคยเห็นน้ำผุดก็ไม่พบตาน้ำเสียแล้ว แม้ร่องรอยก็ลบเลือนแห้งไปเมื่อสังเกตดูพบว่าความแห้งแล้งกระจายตัวจากโคนต้นโพธิ์นี้เอง ตอนนี้องค์โพธิ์อยู่ในสภาพใกล้ตายเต็มที่ เปลือกแห้งกลายเป็นสีน้ำตาลไหม้ แต่จิบก็หลุดล่อนออกมาเป็นแผ่นๆ พ่อก้องผู้ที่เคารพและเชื่อว่าต้นโพธิ์เลี้ยงชาวบ้านตลอดมาถึง

กับน้ำตาไหล ทุกคนกลับหมู่บ้านอย่างสิ้นหวัง

ผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านแนะนำให้จัดพิธีบวงสรวงเทวดาประจำหมู่บ้านตามประเพณีดั้งเดิมที่ไม่ได้ทำกันมานาน เนื่องจากหมู่บ้านไม่เคยมีเรื่องเดือนร้อนอะไร ชาวบ้านต้องจัดเตรียมข้าวของเครื่องเช่นเป็นอาหารต่างๆ นานา แต่เครื่องเช่นสำคัญคือน้ำ น้ำที่ชาวบ้านมีเหลืออยู่เพียงน้อยนิดทุกบ้านจะต้องตักน้ำมาคนละครบวยเพื่อถวายเทวดา เมื่อทำพิธีแล้วเชื่อว่าเทวดาก็จะเมตตาตามอบน้ำกลับมาให้หมู่บ้าน

หลายครอบครัวที่ไม่มีน้ำตัดสินใจขนเอาใบโพธิ์ทองคำออกมาเร่ขายเพื่อแลกกับน้ำ เพราะต้องกินต้องใช้และที่สำคัญต้องหาน้ำไปร่วมเช่นไหว้ มิฉะนั้นเทวดาอาจจะโกรธและไม่เมตตาประทานน้ำให้ แต่ก็ไม่มีใครยอมแลกทองคำกับน้ำเพราะต่างก็ต้องการน้ำเช่นเดียวกัน ชาวบ้านจึงทำได้เพียงปันน้ำให้กันเพื่อใช้ในพิธีบวงสรวงเท่านั้น

ชุมชนพิธีบวงสรวงประดับตกแต่งด้วยกิ่งไม้และดอกไม้
แห้งเพราะต้นไม้ทุกต้นเหี่ยวเฉาไปนานแล้ว มีหม้อน้ำตั้งอยู่
บนโต๊ะเพื่อให้ชาวบ้านทยอยเอาน้ำจากบ้านของตนมาใส่
คนละครบวย บางบ้านมีมาแค่ครึ่งกระบวย ผู้เฒ่าของ
หมู่บ้านนำสวดหลายคาถา ทุกคนในหมู่บ้านต่างมีส่วนร่วมใน
พิธีกรรมจนจบ แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีน้ำไหล ไม่มีฝนตก
ทุกคนกังวลมากขึ้นเรื่อยๆ

ชาวบ้านจำนวนหนึ่งมาชุมนุมกันที่บ้านของผู้เฒ่าเพื่อ
ปรึกษาหารือกัน ก้องกับลมหวนติดตามพ่อกับด้วย ผู้เฒ่า
ชาวบ้านได้แต่บอกให้รอและขอให้ทุกคนปฏิบัติตัวให้ดีเพื่อให้
เทวดาสงสารเห็นใจส่งน้ำมาให้ ถ้าไม่ไหลมาตามลำธารก็
อาจจะตกลงมาเป็นฝน แต่นี้ก็สามวันเข้ามาแล้ว ถ้าเทวดา
เห็นใจทำไมจึงต้องให้รออีกหรือจะให้ชาวบ้านล้มตายเสีย
ก่อน จากการพูดคุยกันฉันทน์มิตร์ก็เริ่มมีการถกเถียงขึ้นเสียง
กัน เช่น มีการขอให้คนที่มือน้ำเหลือมากๆ ไม่กักตุนน้ำและ

ยอมให้คนอื่น ๆ เอาใบโพธิ์ทองคำหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาแลกน้ำ
ได้ ฝ่ายที่มีน้ำเหลือก็อ้างว่าน้ำที่มีอยู่แค่พอจุนเจือครอบครัว
หากยอมให้แลกจนหมดแล้วครอบครัวของเขาจะทำเช่นไร
ใครจะรับผิดชอบ ก้องตกใจและไม่เข้าใจอารมณ์ฉุนเฉียวของ
บรรดาผู้ใหญ่ ซึ่งก้องไม่เคยเห็นมาก่อน เพราะที่ผ่านมามุค
คนล้วนจิตใจดีมีเมตตาอารีต่อกันทั้งนั้น

ชาวบ้านคนหนึ่งมองมาที่พ่อแล้วพูดถึงสาเหตุของ
ความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นกับหมู่บ้านครั้งนี้ว่า เป็นเพราะพ่อ
ยอมให้ก้องเอาใบโพธิ์ลงมาจากเขาทำให้ต้นโพธิ์โกรธ อีกคน
พูดเสริมต่อว่าถ้าผิดมันก็ผิดกันทุกคนนั่นแหละเพราะทุกคน
ก็พากันไปขโมยใบโพธิ์ลงมาจากเขา พ่อตกตะลึงอย่างคาดไม่
ถึงว่าจะโดนกล่าวโทษ พ่อพยายามอธิบายว่าต้นโพธิ์สลัดใบ
ลงมาให้ก้องเอง และการที่ต้นโพธิ์สลัดใบให้ชาวบ้านจนหมด
ทั้งต้นนั้นน่าจะเป็นเพราะความเมตตาที่มีต่อทุกคน แม้ว่าต้น
โพธิ์เองอาจจะต้องตาย

ลมหนาวซึ่งนั่งร่วมชุมนุมอยู่ด้วยเห่าจิ้งอย่างไม่มี
เหตุผล เห่าจนทุกคนรำคาญ ก้องสั่งให้หยุด แต่ลมหนาวก็ไม่

ยอมหยุด พ่อเห็นว่าเป็นการรบกวนการประชุมมากจึงขอตัว
ลากลับก่อน ชาวบ้านถกเถียงกันและยังกล่าวโทษชายคนที่
กล่าวโทษก้องก่อน ว่าเขานั้นแหละเก็บใบโพธิ่มากกว่าใคร
ซ้ำยังแอบเก็บน้ำไว้เหลือเพื่อเพื่อที่จะให้ชาวบ้านเอาใบ
โพธิ์ทองคำมาแลก

ก้องเดินตามหลังพ่อ มีเจ้าลมหวนวิ่งตามอ้อมหน้า
อ้อมหลัง ก้องหมดความสงสัยว่าลมหวนเห่าจิ้งกลางที่
ประชุมทำไม ลมหวนคงเห็นว่ามีชาวบ้านบางคนคิดไม่ดีกับ
เจ้านายตัวเอง ก้องก็รู้สึกว่าคุณเองเป็นต้นเหตุของเรื่องร้าย
ในหมู่บ้าน อีกทั้งกลัวการเป็นเด็กไม่ดี ซ้ำร้ายยังทำให้ชาว
บ้านมองพ่อเป็นคนไม่ดีไปด้วย

แม่ไม่สบายใจมากเมื่อรู้เรื่อง ดินนั้นพ่อกับแม่คุยกัน
จนหลับไป ก้องนอนอยู่อีกมุ้งหนึ่งใต้หิ้งใบโพธิ์ เที่ยงคืน
ตรงก้องต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีอะไรเย็นๆ หนักๆ มาอยู่ในมือ
ใบโพธิ์ทองคำนั่นเอง ลมหวนยื่นมองอยู่ข้างๆ แปลกที่
ไม่เห่าเอาแต่กระดิกหางไปมา แล้วมุดออกจากมุ้งไปยืนที่
ประตูให้เท้าเปียกๆ ก้องคลานตามออกมา มองลมหวน

อย่างสงสัย ลมหนาวเดินไปคาบยามประจำตัวของกิ่งมาส่งให้ ปกติกิ่งจะสั่งให้ลมหนาวไปคาบมาเมื่อต้องการจะขึ้นเขาไปหาของป่า กิ่งคิดว่าลมหนาวคงอยากให้กิ่งขึ้นเขาพร้อมกับนำใบโพธิ์ทองคำไปด้วย กิ่งมองหน้าลมหนาวเหมือนจะถามให้แน่ใจ อากาถูกลึกลับที่จะออกไปข้างนอกของลมหนาวคือคำตอบ กิ่งจัดแจงเอาใบโพธิ์ใส่ย่าม ไม่ลืมที่จะหยิบเทียนไขกับไม้ขีดไฟติดตัวไปด้วย กิ่งกระซิบบอกลมหนาวว่า เราจะขึ้นเขาไปคืนต้นไม้โพธิ์กัน ลมหนาวเห่าเบาๆ กิ่งรีบเอามือปิดปาก เพราะกลัวแม่จะตื่น ก่อนลงบ้านกิ่งใช้เศษถ่านคบไฟเขียนข้อความบางอย่างที่ประตู

กิ่งกับหมาคู่ใจออกเดินลัดเลาะผ่านหมู่บ้านก่อนจะถึงตีนเขา ท่ามกลางแสงสลัวของดวงจันทร์ มีเสียงเด็กร้องด้วยความหิวโหย เสียงพ่อแม่คอยปลอบโยน เสียงร้องของคนป่วยด้วยความเจ็บปวดจากอาการกำเริบเพราะขาดน้ำที่จะดื่มน้ำกิน กิ่งรู้สึกกลัวเสียงเหล่านั้นมากกว่ากลัวความมืดเสียอีก

ที่ตื่นเขาก້องหยุดยืนรวบรวมความกล้าเป็นครั้งสุดท้าย ลมหวนเหมือนรู้ใจเข้ามาเย็นข้างๆ เลี้ยวที่มือก้องเป็นกำลังใจ แล้วอาสาเดินนำทาง ก้องใช้ไม้ขีดจุดเทียนแล้วกำไว้แน่น เทียนดับหลายครั้งเพราะแรงลม จนไม้ขีดในกล่องเหลือเพียงไม่กี่กำน ก้องต้องใช้มือป้องกันลมตลอดเวลา

ทางเดินในป่าแห้งแล้งจนได้กลิ่นสาบแห่งปราศจากความชุ่มชื้นเหมือนเคย บรรยากาศที่เคยเป็นมิตรกลับเต็มไปด้วยความน่ากลัว พื้นป่าเต็มไปด้วยต้นไม้ไร้ใบ แลเห็นเป็นเงาดำราวปีศาจ ทางเดินเต็มไปด้วยเศษใบไม้กิ่งไม้ที่หักโค่นลงมาจนมองไม่เห็นทาง เมื่อถึงทางชันและต้องปีนป่ายอย่างทุลักทุเล ก้องเดินฝ่าไปข้างหน้าอย่างไม่รู้ทิศทางแต่ก็เชื่อว่าลมหวนหมาดๆ จะนำไปไม่ผิดทาง มีแสงสีเหลืองเรืองๆ ส่องลงมาจากยอดเขาราวจะนำทางในก้อง เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ แต่ก้องต้องมุ่งไปข้างหน้าด้วยจิตใจที่มุ่งมั่น

แม้ก้องตกใจตื่นเพราะฝันร้ายแล้วปลุกพ่อด้วยความกลัว พ่อตื่นมาจุดตะเกียง แล้วทั้งคู่ก็พบว่าก้องไม่ได้นอนอยู่ที่มุ้งอย่างเคย ลมหวนก็หายไปด้วย ทั้งคู่แปลกใจ แต่ก็ยังคิด

ว่าก้องอาจจะออกไปเข้าห้องน้ำจึงออกไปเรียกหารอบๆ บ้าน
แต่ก็ไม่มีเสียงตอบ พ่อตัดสินใจที่จะไปแจ้งผู้นำหมู่บ้านให้
ช่วยออกตามหา ส่วนแม่รออยู่ที่บ้านเผื่อก้องจะกลับมา

ผู้นำหมู่บ้านระดมชาวบ้านออกช่วยกันค้นหา ทุกคนในหมู่บ้านพากันตื่น พวกผู้หญิง เด็กๆ และคนชราต่างไป
รวมกันที่บ้านก้องเพื่อเป็นกำลังใจให้แม่ก้อง ที่เหลือออก
ช่วยกันเดินหาก้อง แต่หาอย่างไรก็ไม่พบ จึงมารวมตัวกันที่
บ้านก้อง แม้ว่าชาวบ้านจะอ่อนล้าเพราะขาดน้ำดื่ม แต่ทุกคนก็ยินดีช่วยอย่างเต็มที่ แม่ของก้องอยู่ในสภาพตื่นตกใจ
เพื่อนบ้านต่างช่วยกันปลอบและให้กำลังใจ พ่อเดินไปมา
อย่างกังวลใจ ขณะเดียวกันก็พยายามคิดเดาว่าเกิดอะไรขึ้น
กับก้อง แล้วเด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่งก็ชี้ไปที่ประตูบ้าน ตรง
นั้นมีตะเกียงส่องสว่างพอที่จะเห็นว่ามีข้อความบางอย่าง
เขียนไว้ที่ข้างประตู เป็นลายมือของก้องเขียนว่า “เอาใบโพธิ์
ดินตันโพธิ์แล้วน้ำจะกลับมา” เด็กหญิงตะโกนอ่านเสียงแจ้ว

เอาใบโพธิ์ ดินตันโพธิ์แล้วน้ำจะกลับมา

ก้อง

ข้อความนี้ทำให้พ่อของก้องเดาได้ว่าก้องจะต้องขึ้นเขาไปที่
ต้นโพธิ์แน่ๆ พ่อเข้าไปดูที่หิ้งไม่มีใบโพธิ์อยู่บนนั้นแล้วจึงออก
มาบอกทุกคนว่าจะขึ้นเขาไปตามหาก้อง หลายคนขอตามไป
ด้วยแล้วรีบกลับไปเตรียมคบไฟและมีดพร้า ทุกคนสลายตัว
แยกย้ายกันกลับบ้าน ส่วนคนที่จะขึ้นเขาให้รีบกลับมารวมตัว
กันเพื่อออกเดินทาง

แต่แล้วกลับกลายเป็นว่า แต่ละครอบครัวพากันหอบ
หิ้วถุง ถัง หีบใบโพธิ์ทองคำออกมาจากบ้าน ทุกคนล้วน
ปรารถนาที่จะขึ้นเขาเพื่อเอาใบโพธิ์ไปคืนด้วยตัวเอง คนแก่
คนป่วย ต่างก็อยากจะไปด้วย รวมทั้งครอบครัวของชายที่
เคยกล่าวโทษก้องเรื่องใบโพธิ์ ทุกคนจึงได้เห็นว่ครอบครัวนี้
มีเก็บใบโพธิ์ไว้มากกว่าใครๆ แต่คราวนี้เขากลับมีน้ำใจปัน
ใส่กระบอกไม้ไผ่จนหมดตุ่ม เพื่อเอามาแจกจ่ายชาวบ้าน
ส่วนคนแก่ คนป่วย และเด็กเล็กๆ ที่ขึ้นเขาไม่ไหวจึงต้องรอ
อยู่ที่หมู่บ้านและช่วยกันสวดภาวนาให้ทุกคนปลอดภัยกลับ
บางคนชวนกันไปอยู่เป็นเพื่อนแม่ของก้อง เมื่อทุกคนพร้อม
แล้วจึงชวนกันออกเดินทาง โดยมีคบไฟ ตะเกียง และเทียนไข
ส่องนำทาง

ดวงไฟเล็กๆ จำนวนมากค่อยๆ เคลื่อนตัวเป็นแถว คดเคี้ยวขึ้นไปสู่เขา ที่ยอดเขาสูงสุดมีต้นโพธิ์ไว้โบส่องแสงสีทองสุกสว่าง รอบๆ ระเบียงระยับไปด้วยแสงของหิ่งห้อยนับพัน น่าแปลกที่หิ่งห้อยเหล่านี้ยังมีชีวิตอยู่ได้ท่ามกลางความแห้งแล้งบนภูเขา

คบไฟ เทียนไข และตะเกียงของชาวบ้านช่วยส่องสว่างให้เห็นทางป่าที่รกกร้าง เต็มไปด้วยไม้หนาม ไม้ดั้น และหน้าผาสูงชัน ส่วนสัตว์ร้ายนั้นไม่ต้องกลัวเพราะอพยพหนีภัยไปอยู่ป่าอื่นกันหมดแล้ว เมื่อเดินไปได้สักครึ่งทาง แสงไฟจากวัสดุต่างๆ ของชาวบ้านก็ค่อยๆ หริ่งเพราะเชื้อเพลิงหมด และเริ่มดับลงทีละดวงสองดวงจนเหลือเพียงดวงเดียวในมือของพ่อก๊อง ด้วยทุกคนตกลงกันไว้ว่าจะไม่รบกวนป่าหรือทำลายสิ่งหนึ่งสิ่งใดในป่าอีกจึงไม่มีใครคิดหยิบกิ่งไม้มาต่อไฟ เป็นคำมั่นสัญญาที่ชาวบ้านมีต่อเทวดา ในวันบวงสรวงเช่นไหว้

ความมืดกลางป่าลึกครอบคลุมชาวบ้าน พวกผู้หญิง และเด็กเริ่มหวาดกลัวความมืด ต่อจากนี้ชาวบ้านคงต้องอาศัยแสงจันทร์สลัวๆ นำทางขึ้นเขา การเดินทางเต็มไปด้วยความยากลำบาก เมื่อไม่มีแสงไฟหลายคนสะดุดกิ่งไม้ หกล้ม บ้างก็ลื่นไถลจนเกือบลงเหว ทุกคนต้องช่วยประคับประคองซึ่งกันและกัน ผู้นำชาวบ้านสั่งให้ทุกคนชะลอความเร็วเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ และขอให้จับมือกันเดิน การเดินทางเป็นไปอย่างเชื่องช้า พ่อเป็นห่วงกังวลมากจึงขอเร่งฝีเท้าล่วงหน้าไปก่อน ทิ้งให้เพื่อนนักหาของป่าสามสี่คนนำทางชาวบ้าน พ่อยืนคบเพลิงอันสุดท้ายให้ผู้นำหมู่บ้าน แต่ชาวบ้านทุกคนปฏิเสธขอให้พ่อถือเอาติดตัวไปด้วย เพราะเดินทางคนเดียวอันตรายกว่า พ่อถือรับคบไฟคืนมาด้วยความซาบซึ้งในน้ำใจของทุกคน แล้วเดินลัดเลาะหายไป

เด็กหญิงคนเดียวที่พบลายมือของก้องเกิดล้มลง เพราะสะดุดกิ่งไม้ ฤๅงไบโพธิ์ทองคำใบน้อยของเธอขาดทะเลจนไบโพธิ์ร่วงลงมาปรากฏแสงสีทองส่องสว่าง ชาวบ้านพากันแตกตื่น และพบว่าแสงทองของไบโพธิ์ทำให้มองเห็นทาง ชาวบ้านจึงพากันหิ้วไบโพธิ์ของตนออกมาถือชูขึ้นส่องทาง จน

สว่างไสวราวกับกลางวัน การเดินทางเป็นไปอย่างรวดเร็ว และปลอดภัยขึ้น หลายคนพนมมือทว่มหวัขอขอบคุณเทวดา เจ้าป่าเจ้าเขา

เมื่อเดินทางต่อหลายคนหมดเรี่ยวแรง บางคนถึงกับ เป็นลมล้มพับไป คนที่ยังแข็งแรงต้องช่วยประคอง น้ำที่ เตรียมมาหมดตั้งแต่เดินมาได้ครึ่งทาง แต่ด้วยพลังความ สามัคคีและจิตใจที่เปี่ยมไปด้วยความหวัง ชาวบ้านจึงตั้งใจ เดินต่อไปเพื่อให้ถึงต้นโพธิ์ให้เร็วที่สุด

ที่ยอดเขาต้นโพธิ์ไร่ใบส่องแสงสีทองสว่างราว กลางวัน รอบๆ ต้นโพธิ์มีหิ้งห้อยบิณฑวนเป็นฝูง พ่อของก้อง มาถึงด้วยความเหนื่อยล้า ล้มลงนอนฟุบอยู่ที่โคนต้นโพธิ์ เพื่อนที่เดินตามมาช่วยพยุงขึ้น น้ำจอกสุดท้ายที่แม่ใส่ กระบอกมาช่วยให้พ่อก้องฟื้นลุกขึ้นได้

ทุกคนช่วยกันมองหา ก้อง เพราะถ้าก้องไม่หลงทาง ก้องน่าจะอยู่แถวๆ นี้ แต่ยังไม่ทันตะโกนเรียกก็มีตัวอะไรบางอย่างวิ่งตรงมายังพ่อก้อง เจ้าลมหวนนั่นเองมันกระโดดโลด

เดินเห่าหอนด้วยความดีใจ พ่อถามมันว่าก้องอยู่ที่ไหน ลม
หวนหยุดมองขึ้นไปบนต้นโพธิ์แล้วเห่า พ่อมองตามและคะเน
ความสูงแล้วไม่ยากเชื่อว่าลูกชายจะปีนขึ้นไปข้างบนได้
เพื่อนคนหนึ่งซึ่งขึ้นไปบนกิ่งของต้นโพธิ์เห็นว่ามีใบโพธิ์สีทอง
ติดอยู่ใบหนึ่ง พ่อก้องเชื่อว่าต้องเป็นใบโพธิ์ของก้องแน่ๆ ไม่
รอช้าพ่อของก้องขอให้เพื่อนช่วยต่อตัวส่งจนคว้ากิ่งโพธิ์ได้
พ่อมองไปที่กิ่งใหญ่เห็นก้องนั่งกอดต้นโพธิ์นั่งอยู่จึงรีบเข้าไป
อุ้มไว้ แต่ดูเหมือนก้องจะหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย แม้
พ่อจะพยายามปลุก ก้องก็ยังงัวเงียพูดวนไปวนมาว่า “ติดใบ
โพธิ์ ติดใบโพธิ์” พ่อสังเกตว่าใบโพธิ์ติดอยู่ที่กิ่งอย่างเป็น
ธรรมชาติ ก้องทำได้อย่างไร พ่อพยายามถามแต่ก้องก็ไม่ได้
สติ น้ำที่เหลือในกระบอกของพ่อถูกป้อนเข้าปากก้อง

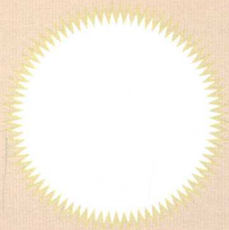
ขบวนของชาวบ้านมาถึงที่ใต้ต้นโพธิ์แล้ว ชาวบ้าน
นับร้อยต่างเอาใบโพธิ์ชูขึ้นโดยไม่รู้ว่าจะติดใบโพธิ์ได้อย่างไร
ชาวบ้านปีนตามขึ้นมาหลายคนเพื่อเตรียมช่วยกันติดใบโพธิ์

คนหนึ่งพยายามใช้เชือกมัดแต่ก็ไม่สำเร็จ ซ้ำยังหลุดร่วงลง
ไปค้างที่ก้านเล็กๆ แล้วทันใดนั้นก็โพธิ์ก็ดูไบเข้าไปติดอย่าง
น่าอัศจรรย์ เมื่อเห็นดังนั้นทุกคนต่างทยอยส่งไบโพธิ์ให้คนที่
อยู่บนต้น ซึ่งบัดนี้กระจายกันเกือบทุกกิ่ง คราวนี้การติดได้
ง่ายขึ้นเพียงจับที่ปลายไบแล้วจี้ไปที่กิ่ง ต้นโพธิ์ก็จะดูไบเอา
ไว้ จากสลิปเป็นร้อย จากร้อยเป็นพัน จากพันเป็นหมื่น และ
เป็นแสนๆ จนครบทุกไบเมื่อรุ่งสาง

ก้องตื่นขึ้นอย่างโรยแรง มีลมหวนวิ้งไปมาอยู่รอบๆ
เจ้านายอย่างเป็นห่วง ทุกคนบนต้นไม้ทยอยลงมาจนหมด
และนั่งรายรอบต้นโพธิ์ใหญ่ซึ่งบัดนี้มีไบสีทองอร่ามเต็มต้น
ทุกคนชื่นชมในผลงานของตัวเองที่สำเร็จลงด้วยความดี
ความรักและความสามัคคี ชาวบ้านพนมมือยกขึ้นท่อมหัว
ขออภัยในสิ่งที่ทำลงไป มีคนพูดขึ้นว่าเพราะความโลภที่
เดียวถึงทำให้เกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นกับหมู่บ้านเช่นนี้ จากนั้นจึง
ทยอยกันเดินลงเขา แม้หลายคนจะเหนื่อยล้าและรู้ว่าไม่มี
น้ำเหลืออยู่เพราะปันกันกินจนหมดไปแล้วตั้งแต่เมื่อคืน แต่
พวกเขาก็ยังมีความหวัง ใครที่เดินไม่ไหวจริงๆ ก็จะมีคน
พลัดกันเข้ามาช่วยประคอง เด็กๆ ก็จะได้ขี่คอขี่หลังผู้ใหญ่

เมื่อเดินมาได้ครึ่งทางแดดก็เริ่มร้อนจัดขึ้น ผู้นำชาวบ้านคุยกับพ่อว่าคราวนี้คงไปไม่รอดแน่ๆ แดดร้อนจัดอย่างนี้ไม่มีน้ำกินตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว พ่อเสนอให้ออกหาผลไม้ป่าหรือน้ำจากต้นไม้ เพื่อจะพอมีเหลือบ้าง ชาวบ้านบางคนกลัวว่าเหวดาจะโกรธอีกถ้าไปเอาของป่า พ่อก็ยังไม่เชื่อว่าเหวดาจะโกรธ เมื่อการอาศัยป่าของมนุษย์เป็นไปเพื่อความอยู่รอดเท่านั้น เหวดาท่านคงยินยอม แล้วพ่อก็ชักชวนเพื่อนที่ชำนาญป่าเดินหายไปในความรกชัฏของป่า

ระหว่างทางชาวบ้านหยุดพักกันที่ริมลำธารที่แห้งสนิท มีเพียงก้อนหินที่ร้อนแดด นั่งแทบไม่ลงกับทรายร้อนๆ ร้อนระอุ มีพืชน้ำที่เขียวฉ่ำเต็มไปหมด ก้องเดินมองหาเจ้าลมหวานที่หลงกันไปพักหนึ่งแล้ว มีชาวบ้านชี้บอกว่าเห็นวังขึ้นไปตามลำธาร ทันใดนั้นจู่ๆ ก้องก็เห็นลมหวานวังหน้าตั้งทางซึ่งลงมาตามลำธาร วังไปเห่าไปเหมือนจะบอกอะไรสักอย่าง แล้วปรากฏการณ์อัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ที่สุดสายตาเหนือลำธารมีสายน้ำไหลลัดเลาะแนวหินไล่หลังลมหวานลงมาพร้อมๆ กับความเขียวขจีของป่าที่เปลี่ยนไปทันทีที่น้ำไหลผ่าน ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วน่าอัศจรรย์ ภูเขาที่แห้งแล้ง

ต้นไม้ที่ไร่ไอบขณะนี้กำลังชุ่มชื้นกระจายออกเป็นวง โดยมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ต้นโพธิ์ซึ่งกลายเป็นต้นโพธิ์สี่เหลี่ยมธรรมชาติดังที่เคยเป็น รัศมีแห่งความเขียวขจีแผ่ขยายออกไปเรื่อยๆ ผ่านกลุ่มชาวลงไปจนถึงหมู่บ้านข้างล่าง ชาวบ้านที่เหนื่อยล้าอ่อนแรงต่างลุกขึ้นมากระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ และพากันดื่มกินน้ำ ลงเล่นน้ำในลำธาร ล้างหน้าล้างตัว บ้างก็พนมมือไหว้ขอบคุณเหวดดา เจ้าป่าเจ้าเขา แล้วร้องรำทำเพลงอย่างลืมหืมตา

พ่อกับเพื่อนๆ กลับมาพร้อมกับตะโกนว่า ทุกอย่างกลับมาแล้ว ในมือมีกล้วยป่า ลำไยป่า เงาะป่า มะม่วงป่า พ่อและเพื่อนๆ บอกเล่าถึงความอุดมสมบูรณ์ของป่าที่พบมา เมื่อมีน้ำดื่ม มีอาหารกินทุกคนก็มีเรี่ยวแรงเดินลงเขากลับหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว

เมื่อมาถึงหมู่บ้าน ชาวบ้านพบว่าความอุดมสมบูรณ์ของหมู่บ้านกลับมาเช่นเดิม แม่โอบกอดก้องด้วยความดีใจ

พ่อบอกแม่ว่าต่อแต่นี้หมู่บ้านเราจะมีแต่ความสุข ชาวบ้านได้
เรียนรู้อะไรหลายอย่าง ทุกคนเห็นถึงผลร้ายของความโลภ
การไม่รักษาป่าซึ่งให้ทั้งอาหารและน้ำ และที่สำคัญที่สุดก็คือ
พลังแห่งความสามัคคีของคน

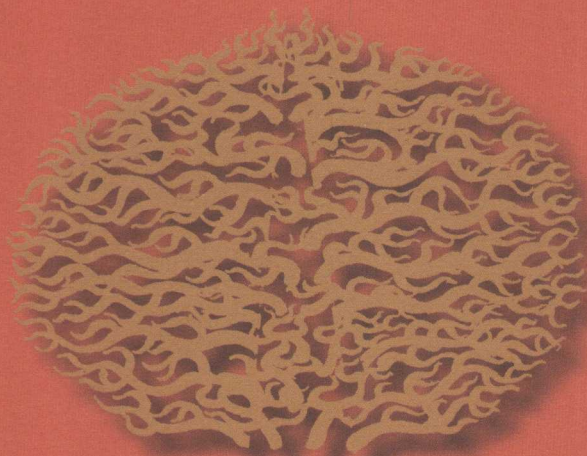
นับแต่นั้นมาล้าธารก็ไม่เคยแห้งเหือดอีกเลย ถึง
แม้ว่าในฤดูแล้งน้ำจะน้อย แต่ชาวบ้านก็ช่วยกันสร้างฝายหิน
เล็กๆ ทดน้ำและช่วยกันสร้างวัดเล็กๆ ที่ยอดเขา เพื่อป้องกัน
คนไม่ดีมาทำลายป่า เรียกกันว่า วัดธารโพธิ์ทอง นอกจากนี้
นั้นยังช่วยกันสร้างโรงเรียนที่สอนโดยพระและผู้เฒ่าผู้แก่
เพื่อให้เด็กๆ ได้เรียนรู้คุณธรรมและวิถีชนบท ความหวังเดิม
ของพ่อแม่ที่จะส่งก้อนและน้องไปเรียนที่เมืองหลวงก็เปลี่ยน
ไป พ่อแม่จะสอนวิธีทำสวนทำนาให้ก้อน เพื่อสืบทอดอาชีพ
ของพ่อแม่ต่อไป พ่อบอกก้อนว่า เกษตรกรคือรากแก้วของ
แผ่นดิน ไม่ใช่รากหญ้าอย่างที่เขาพูดกัน

แล้ววันหนึ่ง...ก็มีเจ้าหน้าที่ในวัง เดินทางข้ามเขา มาที่หมู่บ้านพร้อมกับหมายกำหนดการเพื่อแจ้งกับชาวบ้าน ว่าในหลวง และพระราชินีจะเสด็จ มาเยี่ยมเยียนราษฎรที่นี่ ให้ชาวบ้านเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อรับเสด็จ...

มีเจ้าหน้าที่วังคนหนึ่งมองไปรอบๆ แล้วถามชาวบ้าน ด้วยความสงสัยว่าเหตุใดหมู่บ้านแห่งนี้จึงอุดมสมบูรณ์กว่า หมู่บ้านอื่น ชาวบ้านพากันเงิบไม่ตอบ แต่ชวนกันนั่งลงที่พื้น พร้อมใจกันยกมือพนมจื๋นท่วมหัวมองขึ้นไปที่ต้นโพธิ์ ใหญ่บนยอดเขา...

ขอให้ทุกท่านมีใบโพธิ์อยู่ในหัวใจตลอดไป

เกี่ยวกับผู้เขียน วิจิตร อภิชาติเกรียงไกร

หลายคนคงจดจำและได้มีส่วนร่วมในงานศิลปะสื่อผสมเพื่อสาธารณะ “ต้นโพธิ์แห่งความจงรักภักดี”

ในงานมหกรรมพืชสวนโลกเฉลิมพระเกียรติฯ ราชพฤกษ์ ๒๕๕๙ ที่จังหวัดเชียงใหม่

รวมไปถึง “ต้นโพธิ์ได้ร่วมพระบารมี” ในงานนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสงานฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี ที่เมืองทองธานี และ “ต้นโพธิ์ร่วมพระบรมโพธิสมภาร”

ในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ๒๕๕๙ ที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นผลงานของศิลปินคนเดียวกันนั่นคือ วิจิตร อภิชาติเกรียงไกร

วิจิตรศึกษาศิลปะจากคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และได้ผ่านการ

สร้างสรรค์ผลงานศิลปะมาตลอดระยะเวลากว่า ๒๐ ปี ผลงานของเขามีหลายรูปแบบ นับตั้งแต่การ

สร้างสรรค์ศิลปะภาพพิมพ์ ประติมากรรม ผลงานสื่อผสม และผลงานสื่อผสมเพื่อสาธารณะซึ่งเป็นแนวทาง

สร้างสรรค์ผลงานของเขาในปัจจุบัน ด้วยแนวทางการสร้างสรรค์นี้เองที่ทำให้สาธารณชนได้มีโอกาสสัมผัส

เรียนรู้ศิลปะร่วมสมัยได้อย่างง่าย ๆ และใกล้ตัว อาทิ โครงการปล่อยหิน (๒๕๓๙-๒๕๔๔) โครงการณรงค์

รักการอ่าน ช่างโปสเตอร์ (งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ๒๕๔๕) โครงการหยิบ-หยอดหนังสือทำมือ

(๒๕๔๔-๒๕๔๘) โครงการประติมากรรมอนุสาวรีย์แห่งความดี ความงาม ความจริง (เสถียรธรรมสถาน ๒๕๔๗) โครงการร่วมแห่งความหวัง (นิทรรศการ HAPPY BOOKS DAY สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๔๘)

โครงการประติมากรรมแห่งธรณีวัตินามิ ๖ จังหวัดภาคใต้ของไทย (งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ๒๕๔๘)

โครงการณรงค์ให้กรุงเทพฯ เป็นเมืองแห่งหนังสือ (งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติและสัปดาห์หนังสือ

นานาชาติ ๒๕๔๘) และโครงการศิลปะเฉลิมพระเกียรติ ต้นโพธิ์ได้ร่วมพระบรมโพธิสมภาร (๒๕๔๙)

ต้นโพธิ์ได้ร่วมพระบารมี (๒๕๔๙) และต้นโพธิ์แห่งความจงรักภักดี (๒๕๔๙-๒๕๕๐) ที่ผ่านมา

วิจิตร อภิชาติเกรียงไกร ยังมีความสนใจในงานหนังสือ โดยเป็นผู้ก่อตั้ง ไทยฟอร์มสตูดิโอ (THAI FORM

STUDIO) และผลิตนิตยสารศิลปะอาร์ตเรคคอร์ด (ART RECORD) (๒๕๓๗-๒๕๔๗) และนิตยสารด้านการ

ออกแบบและสร้างสรรค์ บายแฮนด์ (BY HAND) (๒๕๔๖-๒๕๕๐) นอกจากนี้ยังมีผลงานเขียนหนังสือ

อันได้แก่ ชีวิตและจิตวิญญาณ ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี (๒๕๔๔), ร้อยเรื่องอันเนื่องมาจากความคิดถึง

ควาย (๒๕๔๕), เรื่องต้องรู้ของประติมากรรมและประติมากรไทย (๒๕๔๖)

และล่าสุดกับผลงานนิทานเล่มแรกเรื่องเด็กชายกับใบโพธิ์เล่มนี้

*

เชิญร่วมนำใบโพธิ์ทอง ไปบูชาที่หิ้งพระหรือที่พระบรมฉายาลักษณ์ภายในบ้านหรือที่ทำงานของท่าน

เด็กชายกับใบโพธิ์

กาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้...เกิดเรื่องราวอัศจรรย์
ขึ้นกับเด็กชายคนหนึ่งและผู้คนในหมู่บ้านที่ไม่เคยมีชื่อ
ชาวบ้านที่ยึดมั่นในความดี ความงาม และความจริงใจ
มาโดยตลอด แต่แล้ววันหนึ่งต้องมัวอันเป็นไป เนื่องจากความโลภ
ใบโพธิ์ทองคำ คือสื่อกลางระหว่างความโลภกับความพอเพียง
เรื่องราวที่เกิดขึ้นในนิทานเรื่องนี้แม้จะจบอย่างเป็นสุขเหมือนนิทาน
ทั่วไป แต่ทุกคนในหมู่บ้านต่างก็ได้รับความทุกข์ยากเป็นบทเรียน
ที่ไม่มีวันลืมเลือน เชื่อไหมว่ามันเพิ่งเกิดขึ้น
กาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้เอง

9 789747 181692

